

Rep.Nr.

A EIDSHOF TE RUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 7 APRIL 2009.

3DE KAMER

Bediendecontract
Op tegenspraak
Definitief

In de zaak:

Xxx, .

Appellant, vertegenwoordigd door Mr V.
SIMEONS, advocaat te Brussel.

Tegen:

1. **Xxx, .**

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr J.
VANDEN EYNDE, 'advocaat te Brussel.

2. **Xxx, .**

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr A.
VAN DROOGENBROECK, advocaat te Asse.

* mede inzake :

door de gerechtelijke vereffenaar Mr
BRUSSEL,

Vertegenwoordigd door Mr T. NICLAES loco
Mr J.P. WALRAEVENS, advocaat te Brussel.

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald :

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrechtbank van Brussel op 4 oktober 2007;
- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 1 april 2008;
- de besluiten van de partij VZW RWDM in vereffening d.d. 8 juli 2008;
- de besluiten van de partij DE PRINS d.d. 15 september 2008;
- de besluiten van de partij SCHOONJANS d.d. 22 september 2008;
- de besluiten van de partij WUYTS d.d. 5 november 2008;
- de synthesebesluiten van de partij DE PRINS d.d. 15 januari 2009;
- de synthesebesluiten van de partij SCHOONJANS d.d. 23 februari 2009;

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 10 maart 2009 waarna de debatten gesloten werden.

Gelet op de door de partijen neergelegde stukken.

RELEVANTE FEITEN EN RECHTSPLEGING

De heer Wuyts sloot op 28-12-2000 met de VZW Racing White Daring Molenbeek (RWDM) (nu in vereffening) een overeenkomst voor beroepsvoetballer voor de periode van 1-1-2001 t.e.m. 30-6-2002 en op 20-4-2002 een overeenkomst als hulpvoetbaltrainer voor de periode van 1-7-2002 t.e.m. 30-6-2003.

De VZW bleef in gebreke haar verplichtingen tot betaling van loon, premies e.d. na te komen.

Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel van 26-7-2002 werd de VZW in gerechtelijke vereffening gesteld.

Bij brief van 30-7-2002 deed de vereffenaar aan de heer Wuyts volgende mededeling:

..." ingevolge de vereffening dient u uw arbeids-overeenkomst als verbroken te beschouwen op datum van de vereffening. In bijlage stuur ik u een formulier voor de aangifte van uw schuldvordering. De sociale documenten zullen u zo spoedig mogelijk toegestuurd worden...".

Op 21-8-2002 heeft de heer Wuyts een aangifte van schuldvordering ingediend voor een provisioneel bedrag van 1BF uit hoofde van contractuele en conventionele vergoedingen, sluitingspremie en sociale documenten, en maakte hij tevens melding van het voorrecht voorzien bij art 19 van de wet van 16-12-1851 zoals gewijzigd door de wet van 7-8-1922 (sic).

Met een brief van 20-4-2004 deelde het Fonds voor Sluiting van Ondernemingen aan de vereffenaar mee dat het niet kon ingaan op de vraag tot tegemoetkoming van het Fonds daar de sluitingswetgeving niet van toepassing was op o.m. sportverenigingen die door hun toepassingsgebied zelf (niet commerciële sector) uitgesloten waren en de RSZ de VZW RWDM overigens had ingeschreven onder de categorie 011 en 076, niet bijdrageplichtig tot het Fonds, wegens die niet commerciële activiteit.

Met dagvaarding van 25-7-2003 spande de heer Wuyts een geding aan tegen de VZW RWDM in vereffening en tegen de heren De Prins en Schoonjans die sedert 1997 als bestuurders werden aangesteld in de functie van voorzitter en penningmeester.

De vordering strekte ertoe de heren De Prins en Schoonjans samen met de VZW RWDM in vereffening te veroordelen tot betaling van de volgende bedragen:

Gedaagden zich te horen veroordelen solidair, in solidum, minstens elk voor het geheel tot het betalen aan verzoeker ten titel van achterstallig loon of schadevergoeding de som van 9.312,16 EUR, 6.445,23 EUR ten titel van achterstallige premies of schadevergoeding, 2.414,28 EUR ten titel van forfaitaire onkostenvergoeding of schadevergoeding, 12.394,68 EUR ten titel van premie "promotie" of

schadevergoeding, 18.000 EUR ten titel van voetbalpensioenfondsbijdrage of schadevergoeding en 63.689, 00 EUR ten titel van verbrekingsvergoeding of schadevergoeding en 363, 74 EUR 197,60 EUR 125,85 EUR 19,31 EUR 30,31 EUR uit hoofde van vakantiegelden, promotie, eindejaarspremie, feestdag of schadevergoeding meer de wettelijke interesten of de vergoedende intresten sedert de datum van het versehuldigd zijn, de gerechtelijke intresten en de kosten....", en verder a... het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling noch aanbod van kantonnement...".

Met het bestreden vonnis verklaarde de Arbeidsrechtbank de vordering t.a.v. de VZW ontvankelijk en gegrond en stelde de bedragen vast om te worden ingediend in het passief van het gerechtelijk akkoord.

De Arbeidsrechtbank verklaarde zich onbevoegd om ratione materiae kennis te nemen van de vordering t.a.v. de heren De Prins en Schoonjans en verzond die vordering voor verdere behandeling naar de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

De heer Wuyts kan zich niet neerleggen bij de uitspraak van de Arbeidsrechtbank. Hij verzoekt het Hof het bestreden vonnis te vernietigen in de mate dat de Arbeidsrechtbank zich onbevoegd heeft verklaard om uitspraak te doen over de vordering jegens de heren De Prins en Schoonjans en hen solidair, minstens in solidum met de VZW RWDM te veroordelen hem de sommen van 25.467,90 euro en 28.853,74 euro als schadevergoedingen te betalen en tevens de vergoedende intresten daarop vanaf 30-7-2002, de gerechtelijke intresten en de kosten.

De heer De Prins verzoekt het Hof het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, de

bestreden beslissing te bevestigen en bijgevolg voor recht te zeggen dat

" 1. Er geen samenhang is tussen de vorderingen lastens de VZW RWDM in vereffening en de vorderingen lastens concluant;

2. Uw rechtbank onbevoegd is om te oordelen over de vordering lastens concluant in zoverre hem enerzijds een sociaal rechtelijk misdrijf en anderzijds een beheersfouten ten laste gelegd wordt, aangezien de beoordeling over deze materie tot de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg behoort;

3. Vervolgens onderhavige zaak door te verwijzen naar de rechtbank van eerste aanleg te Brussel".

De heer Schoonjans verzoekt het Hof het hoger beroep onontvankelijk te verklaren, ondergeschikt het ongegrond te verklaren en het vonnis van de Arbeidsrechtbank te bevestigen met veroordeling van appellant tot de kosten.

De vereffenaar van de VZW RWDM vordert :

" 1. Te acteren dat concluant q.q. voor wat betreft de bevoegdheid van de Arbeidsrechtbank alsook wat betreft de vordering lastens de heren DE PRINS en SCHOONJANS zich naar de wijsheid van het Hof gedraagt.

2. Te acteren dat concluant q.q. zich voor wat betreft de vordering lastens de vzw RWDM zich eveneens naar de wijsheid van het Hof gedraagt. Bij veroordeling van de vzw RWDM appellant te bevelen de vastgestelde schuld-vordering in te dienen in het passief van de vereffening.

3. Appellant te veroordelen tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.¹¹

*

BEOORDELING1. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

De heer De Prins meent dat het hoger beroep onontvankelijk is daar het gericht is tegen een vonnis inzake bevoegdheid.

Hij steunt dit middel op art 1050 2de lid Gerechtelijk Wetboek dat bepaalt dat tegen een beslissing inzake bevoegdheid slechts hoger beroep kan worden ingesteld samen met het hoger beroep tegen het eindvonnis, waarbij overeenkomstig art 19 Gerechtelijk Wetboek als eindvonnis moet worden aangezien een vonnis waarmee de rechtsmacht van de rechter over een geschilpunt is uitgeput, behoudens de rechtsmiddelen bij de wet bepaald.

Bij een gemengd vonnis dat naast een eindbeslissing tevens een bevoegdheidsbeslissing bevat, staat volgens hem slechts hoger beroep open tegen de eindbeslissing, zodat geen hoger beroep mogelijk is wanneer de rechter zich bevoegd of onbevoegd heeft verklaard alvorens de uiteindelijke bevoegde rechter zich over de grond heeft uitgesproken.

De vordering van de heer Wuyts bestond uit twee samenhangende delen :

- enerzijds een vordering t.a.v. de VZW RWDM in vereffening tot betaling van een aantal bedragen ais achterstallig loon, premies, onkostenvergoeding, vakantiegeld, feestdagenloon, bijdrage groepsverzekering of overeenkomstige schadevergoeding, gesteund op de arbeidsovereenkomst
- anderzijds de vordering t.a.v. de VZW RWDM en de heren De Prins en Schoonjans die atrekte tot hun solidaire veroordeling tot betaling van een schadevergoeding gesteund op een sociaal-rechtelijk misdrijf en beheersfouten.

De vordering t.a.v. de heren De Prins en Schoonjans is gesteund op dezelfde feiten, nl. het niet naleven van de verplichtingen op grond van de arbeidsovereenkomst die tevens als misdrijf worden gekwalificeerd en waarvoor de heren De Prins en Schoonjans als aangestelde en/of lasthebber made aansprakelijk worden gesteld.

Het behoort tot de bevoegdheid van de arbeidsgerechten uitspraak te doen over de burgerlijke vordering gesteund op sociaalrechtelijke misdrijven ais de niet betaling van loon op gezette tijden,

niet betaling van vakantiegeld en van feestdagenloon en het niet afleveren van sociale documenten, aangezien deze een aangelegenheid betreffen zoals bepaald in art 578,7° Gerechtelijk Wetboek betreffende vorderingen die betrekking hebben op arbeidoverhoudingen (Cass.22-9-89, Arr. Cass.89-90, 146). Zij dienen na te gaan of aan de voorwaarden voor het bestaan van dergelijk misdrijf is voldaan en aan wie het kan toegerekend worden.

Het voorwerp en de oorzaak van de vordering hebben betrekking op de door de heer Wuyts in het raam van de arbeidsovereenkomst bij RWDM geleverde arbeid. Enkel indien de burgerlijke vordering reeds voor de strafrechter zou zijn ingesteld kan zij niet meer voor de Arbeidsrechtbank worden gebracht, hetgeen niet het geval blijkt te zijn.

Het adagium "le criminel tient le civil en état" vervat in art. 4 voorlopige titel wetboek van strafvordering (VtWSV) geldt bovendien enkel indien een strafrechtelijke procedure is opgestart waarover nog geen uitspraak is gedaan op het ogenblik dat de burgerlijke rechter zich dient uit te spreken over een geschilpunt dat deel zou kunnen uitmaken van de beoordeling door de strafrechter, zodat tegenstrijdige beslissingen mogelijk zouden zijn (Cass;23-3-92, PAS 1, 664). Het is in voorliggend geschil niet aan de orde.

De beslissing van de Arbeidsrechtbank waarbij zij enkel uitspraak deed over de vordering voor zover gericht tegen de VZW en zich materieel onbevoegd verklaarde uitspraak te doen over de vorderingen t.a.v. de heren De Prins en Schoonjans is niet enkel een beslissing over de bevoegdheid. De Arbeidsrechtbank sprak zich reeds uit over de samenhang en over de tegen die personen gerichte burgerlijke vordering gesteund op een misdrijf daar zij overwoog dat de vordering jegens hen "inderdaad moeilijk kon gebaseerd worden op enige strafrechtelijke inbreuk die noch door de Arbeidsauditeur noch door enige andere instantie werd weerhouden, en wegens het gebrek aan samenhang zoals bepaald in art 30 Gerechtelijk Wetboek en gezien deze eis essentieel een vordering tot schadevergoeding betreft gebaseerd op art 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek, deze vordering niet kon worden ondergebracht onder art. 578,1° Gerechtelijk Wetboek."

Hetgeen de rechter zegt en beslist in de overwe-
gingen van zijn vonnis is evenzeer een beslissing
ais de beslissing die in het dictum wordt vermeld.
Geen enkel bepaling van het Gerechtelijk Wetboek
laat toe daartussen een onderscheid te maken
(Cass.4-10-2005, www.cass.be; Cass.20-3-1991,
www.cass.be).

Het hoger beroep m.b.t. die uitspraak is derhalve
toelaatbaar, nu het tevens regelmatig is naar vorm
en er geen betwisting over bestaat dat het tijdig
werd ingesteld.

GEGRONDHEID VAN HET HOGER BERCE?

De heer Wuyts stelt dat hij de veroordeling vordert
van de heren Schoonjans en De Prins op grond van art
1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek, solidair en
minstens in solidum met de werkgever, de VZW RWDM
thans in vereffening, zowel omwille van de
strafrechtelijk gesanctioneerde tekortkomingen ais
wegens de roekeloze wijze waarop zij de VZW hebben
bestuurd, met ais gevolg dat deze niet in staat was
de verschuldigde bedragen waaronder de verbrekings-
vergoeding te voldoen.

Mals hierboven reeds uiteengezet is de Arbeids-
rechtbank materieel bevoegd zich uit te spreken over
de eventuele aansprakelijkheid van de heren
Schoonjans en De Prins in geval een misdrijf wordt
vastgesteld.

Wat de verjaring betreft

Geïntimeerden houden voor dat er sprake is van ver-
jaring daar de vorderingen niet werden ingesteld
binnen de bij art 15 van de wet van 3-7-78 betref-
fende de arbeidsovereenkomsten (WAO) gestelde
termijn.

De niet betaling op gazette tijdstippen van het loon
wordt strafbaar gesteld door art 42 van de loon-
beschermingswet van 12--4-1965. Het loon omvat ook de
in geld waardeerbare voordelen waarop de werknemer
ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten
laste van zijn werkgever.

De niet betaling van vakantiegeld en feestdagenloon wordt respectievelijk strafbaar gesteld door art 54 van de wet van 28-6-1971 en art 23 van de wet van 41-1974.

De niet afgifte van de voorgescreven sociale documenten door art 11 tot 15 van KB nr.5 van 23--10-1978 met betrekking tot het houden van sociale documenten.

Daarvoor geldt derhalve de verjaringstermijn voor de burgerlijke vordering gesteund op een misdrijf behandeld in art 26 van de VtWSV. Daarin wordt bepaald dat de rechtsvordering gesteund op een misdrijf verjaart volgens de regels van het Burgerlijk Wetboek of van de bijzondere wetten die van toepassing zijn op de rechtsvordering tot vergoeding van de schade, sonder dat zij kan verjaren voor de strafvordering. De in dit geschil aangewezen misdrijven zijn wanbedrijven zodat de verjaring van de strafvordering overeenkomstig art 21 Vtwsv 5 jaar bedraagt.

In zijn arrest van 19-12-2002 (BS 21-3-2003) oordeelde het Grondwettelijk Hof (toen Arbitragehof) dat door werknemers en werkgevers verschillend te behandelen naargelang het feit waarop zij hun vordering gronden al dan niet een misdrijf vormt, de wetgever geen onredelijke maatregel heeft genomen.

De niet betaling van de gevorderde posten wordt als dusdanig niet betwist.

Indien die misdrijven derhalve komen vast te staan zijn de vorderingen die erop gesteund worden niet verjaard.

De niet betaling van een opzegvergoeding wordt niet strafrechtelijk gesanctioneerd, zodat voor die vordering in ieder geval de bij art 15 WAO bepaalde verjaringstermijn geldt. De vordering werd ingesteld binnen de termijn van één jaar na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst en is derhalve niet verjaard.

Bestaan van sen misdrijf.

De Arbeidsrechtbank oordeelde dat de vordering jegens de heren De Prins en. Schoonjans moeilijk op een misdrijf kon worden gegrond.

Het Hof merkt op dat voor de meeste sociaal-rechtelijke misdrijven en o.m. voor deze bestaande uit de niet betaling van het loon, vakantiegeld, niet aflevering van sociale documenten e.d. de

wetgever deze toerekent aan een groep van daders, nl: de werkgever, zijn aangestelden of lasthebbers. In de mate de heren De Prins en Schoonjans aangestelden of lasthebbers van de VZW zijn kon de vordering gesteund op het misdrijf wel degelijk tegen hen worden ingesteld.

Terecht stelt de heer Wuyts dat niet pertinent is dat hij geen klacht met burgerlijke partijstelling tegen hen heeft ingediend. Het slachtoffer van een sociaalrechtelijk misdrijf heeft immers de keuze tussen volgende mogelijkheden. Hij kan zijn vordering tot schadevergoeding instellen voor de strafrechter, op voorwaarde dat er een strafvordering aanhangig is gemaakt en in voorkomend geval het initiatief nemen om de strafvordering op gang te brengen. Hij kan zijn vordering gegrond op het misdrijf ook voor de Arbeidsrechtbank instellen.

Evenmin is pertinent dat in een ander geschil i.v.m. de heer Mitu, de raadkamer het niet nodig heeft geoordeeld geïntimeerden te verwijzen naar de correctionele rechtbank.

Ten slotte kan het feit dat de Arbeidsauditeur geen vordering heeft ingesteld niet beletten dat de heer Wuyts zijn burgerlijke vordering alsnog op een misdrijf grondt. Dergelijke beslissing om geen vordering in te stellen houdt niet noodzakelijk in dat er geen sprake zou zijn van een misdrijf.

Om een misdrijf vast te stellen, moet naast het materieel element, een moreel element worden aangetoond.

Het materieel element staat in voorliggend geschil vast. De niet betaling van de door de heer Wuyts gevorderde lonen, premies, vakantiegelden, onkostenvergoedingen ...wordt immers niet betwist.

Art 42 van de loonbeschermingswet van 12-4-1965 sanctioneert strafrechtelijk

" de werkgever, zijn aangestelde of lasthebber die zich schuldig hebben gemaakt aan de overtreding van de art. 3,4,5,6,9 tot 9 quinquies, 11,13,14,15, 1ste lid enz...". De niet betaling van loon omvat tevens de "in geld waardeerbare voordelen waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever", zoals bepaald in art 2 van die wet.

Het Hof kan het standpunt van de heer De Prins niet bijtreden dat art 9 van de loonbeschermingswet enkel

het niet regelmatig uitbetalen van lonen strafbaar stelt en niet het niet betalen ervan. Wanneer het loon helemaal niet wordt betaald wordt het ook niet op ngezette" tijden betaald.

Het niet betalen van vakantiegeld en feestdagenloon wordt strafrechtelijk gesanctioneerd door art 54 van de wet jaarlijkse vakantie van 28-6-1971 en art 23 van de feestdagenwet van 4-1-1974 en toegerekend aan de werkgever, aangestelden en lasthebbers,

In het sociaal strafrecht worden daarmee de personen geviseerd die een bijzondere bevoegdheid hebben als toezichthouder op de naleving van de wet en bestraft omdat zij bepaalde inbreuken kunnen en moeten voorkomen (P. Waeterinckx, de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van enkele toezichthouders op de normconformiteit als middel van een behoorlijk bestuur van ondernemingen, RW 2003-2004, 1647-1664; (Cass.15-9-1981, RW 81-82, 1123).

De wetgever gaat ervan uit dat zij hun gezag dienen aan te wenden om de totstandkoming van misdrijven te verhinderen (F. Deruyck, de rechtspersoon in het strafrecht, ilys Breesch, 1996 ,nr 31).

Daaruit volgt dat die wettelijke toerekening niet terzijde wordt gesteld door art 5 van de Strafwet zoals ingevoerd bij art 5 van de wet van 4-5-1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon (P. Waeterinckx, Strafbaarheid van rechtspersonen en toerekening van misdrijven, NJW 2004, p. 1302).

Geïntimeerden beroepen zich op de immuniteitsleer ten voordele van de bestuurders, de samenlooptheorie en het niet schenden van enige zorgvuldigheidsplicht t.o.v. derden in de uitoefening van hun mandaat. Zij stellen dat er bovendien een derde bestuurder was en de vereffenaar zelf geen vordering heeft ingesteld tegen hen.

Volgens de heer De Prins is een co-existentie van aansprakelijkheden slechts mogelijk indien de contractuele fout een andere schade veroorzaakt heeft dan deze die uit de wanprestatie voortvloeit.

Wanneer gelntimeerden stellen dat de Raad van Bestuur ais collegiaal orgaan en niet de afzonderlijke bestuurders de VZV bestuurt, leidt en ze tegenover derden vertegenwoordigt overeenkomstig art 14 VZW-wet , veriielen zij de incriminatie van aangestelden en lasthebbers uit het oog.

De heren De Prins en Schoonjans waren beiden bestuurders van de VZW en hadden respectievelijk de hoedanigheid van voorzitter en van penningmeester. Een bestuurder van een rechtspersoon wordt geacht lasthebber van die rechtspersoon te zijn.

Verder blijkt uit de stukken dat beiden de eerste arbeidsovereenkomst van de heer Wuyts hebben ondertekend en dat de heer De Prins eveneens de tweede arbeidsovereenkomst ondertekende. Daaruit blijkt voldoende dat zij beiden de bevoegdheid hadden om de sociaalrechtelijke wetgeving te doen naleven.

Uit tal van stukken blijkt dat zij ook andere overeenkomsten namens de VZW hebben ondertekend. Het Hof meent derhalve dat zij als lasthebbers kunnen worden beschouwd, waaraan de hier besproken sociaalrechtelijke misdrijven in principe kunnen worden toegerekend. Zij wijzen overigens geen andere personen aan waaraan die specifieke bevoegdheid zou zijn opgedragen.

Met betrekking tot het moreel bestanddeel van het misdrijf, dient opgemerkt te worden dat voor sociaalrechtelijke misdrijven slechts uitzonderlijk een bijzonder opzet is vereist waarbij de beweegredenen van de dader relevant zijn. Voor de misdrijven die in voorliggend geschil aan de orde zijn is in ieder geval geen bijzonder opzet vereist. Er dient niet te worden aangetoond dat de betrokkene opzettelijk heeft gehandeld (Cass.31-1-89, Pas.'89 1,577). Het volstaat dat het misdrijf uit onachtzaamheid werd gepleegd, hetgeen betekent dat de inbreuk op de strafwet niet doelbewust gebeurde doch uit een gebrek aan voorzichtigheid. De betrokkene had de gedraging kunnen en moeten vermijden (C. Van Den Wyngaert, Strafrecht en Strafprocesrecht in hoofdlijnen, Maklu, '91, 273; L. Dupont en R. Verstraeten, Handboek Belgisch Strafrecht, Acco 1990, 257).

De vaststelling van het materieel element van het misdrijf doet een feitelijk vermoeden van schuld ontstaan waarbij het aan de beklaagde toekomt met een zekere geloofwaardigheid het moreel bestanddeel te betwisten, bvb. door een rechtvaardigingsgrond in te roepen (W. Rauws, sociaalrechtelijke misdrijven en hun strafbaarstelling, in Sociaal Strafrecht, Maklu, '98 p 73).

De heren De Prins en Schoonjans werpen op dat, wat hen betreft, niet voldaan is aan het intentioneel element (moreel bestanddeel) daar zij zich in ieder geval op een rechtvaardigingsgrond kunnen beroepen: meer bepaald de financiële onmogelijkheid waarin de VZW RWDM verkeerde om de verschuldigde bedragen te voldoen, niettegenstaande hun inspanningen door financiële inbreng van persoonlijk kapitaal en door het aantrekken van nieuwe investeerders, zodat er noch van een misdrijf noch van een fout sprake kan zijn en de tegen hen gerichte vordering derhalve ongegrond is.

Rechtvaardigingsgronden zijn deze die elke fout in hoofde van de betrokkene uitsluiten, zoals overmacht, onoverwinnelijke dwaling, staat van behoefte of dwang (J.F. Goffin, Responsabilités des dirigeants de sociétés, Larcier, 2004, p 371).

De benarde financiële situatie van de VZW die geleid heeft tot haar in vereffeningstelling, kan niet als een geval van overmacht gelden die de VZW belette haar verplichtingen na te komen. De niet betaling van lonen duurde al enkele maanden. Bovendien blijkt dat de VZW reeds een torenhoge schuld had bij de RSZ en dat er reeds door andere schuldeisers beslagen werden gelegd, wegens wanbetaling. Toch ging zij door met het afsluiten van contracten, waarvan zij wist of had moeten weten dat zij deze niet zou kunnen nakomen, te meer nu kennelijk nog belangrijke transfers tijdens het laatste seizoen werden afgesloten voor nieuwe spelers met daarbij horende vergoedingen waartoe de heren De Prins en Schoonjans de VZW geld leenden. Er werden weliswaar inspanningen geleverd om nieuwe sponsors aan te trekken, doch dit was kennelijk niet van aard om de schuldenlast te delgen.

Bovendien geven geïntimeerden toe dat zij met oplichters te doen hadden, zodat: zij kennelijk niet voldoende zorgvuldig te werk zijn gegaan bij het kiezen van hun geldschietters.

Er blijkt derhalve dat de VZW niet naar behoren was georganiseerd, zodat het opstapelen van de schuldenlast mogelijk was die er uiteindelijk toe heeft geleid dat de lonen niet meer konden betaald worden.

De heren De Prins en Schoonjans hadden kennis van het risico dat de inbreuken op de sociale wetgeving zich zouden voordoen en hebben nagelaten tijdig de noodzakelijke maatregelen te nemen om daaraan te

verhelpen, terwijl blijkt dat zij bevoegd waren om toe te tien op de naleving ervan. Door zelf belangrijke sommen aan de VZW te lenen voor het realiseren van transfers, werd de financiële situatie van de VZW er alleen maar hachelijker op.

In die omstandigheden kan het Hof de heer Wuyts bijtreden dat de heren De Prins en Schoonjans geen geldige rechtvaardigingsgrond aantonen die hen zou kunnen ontslaan van aansprakelijkheid voor het misdrijf van niet betaling van lonen, vakantiegelden en feestdagenloon en de niet afgifte van sociale documenten zodat dit misdrijf hen kan worden toegerekend en zij solidair met de VZW aansprakelijk zijn voor de daardoor ontstane schade.

Bij een delictuele fout is niet vereist dat die fout een andere schade heeft veroorzaakt dan deze die te wijten is aan de wanuitvoering van de overeenkomst (Cassatie 26-10-90 RCJB 92,497). De schade zal doorgaans samenvallen, Derhalve kan de schadevergoeding op grond van een misdrijf worden gevorderd samen met deze op grond van de contractuele wanprestatie.

Wat de door de heer Wuyts gevorderde schadevergoeding betreft op niet delictuele gronden wegens wanbeheer voor de schade geleden door de niet-betaling van de opzegvergoeding die de VZW verschuldigd is op grond van de wet, merkt het hof op dat die schade samenvalt met deze veroorzaakt door de contractuele wanprestatie van de VZW, de werkgever en niet veroorzaakt werd door een misdrijf.

De niet- uit een misdrijf voortvloeiende extra-contractuele aansprakelijkheid van de bestuurder kan slechts in het gedrang komen indien de hem verweten fout een andere schade heeft veroorzaakt dan deze die het gevolg is van de wanuitvoering van de overeenkomst (AH Gent 13-12-2004, PAEG 2005 p 1275 + foot W.Van Eeckhoutte p 1291 RW).

Derhalve is de vordering tegen de heren De Prins en Schoonjans op dit onderdeel ongegrond.

*

OM DEZE REDENEN :

Het Arbeidshof,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Recht sprekend op tegenspraak;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis rat de uitspraak t.a.v. de VZW RWDM betreft;

Hervormt het bestreden vonnis voor het overige;

Zegt voor recht dat de heer De Prins en de heer Schoonjans solidair met de VZW RWDM gehouden zijn tot betaling aan de heer Wuyts van een bedrag van 25.467,90 Euro, als achterstallige lonen, vakantie-gelden, eindejaarspremies, feestdagenloon, vakantie-geld op feestdagenloon, achterstallige wedstrijdpre-mies en achterstallige forfaitaire kosten, overeen-komstig de schuldvordering zoals gedetailleerd in het dispositief van het bestreden vonnis en tot de vergoedende intrest daarop vanaf 30-7-2002, de gerechtelijke intresten en de kosten van beide aanleggen;

Veroordeelt hen tot betaling daarvan aan de heer Wuyts;

De heer Wuyts dient de aldus vastgestelde schuldvordering t.a.v. de VZW RWDM in te dienen in het passief van de vereffening;

Verklaart de vordering van de heer Wuyts ongegrond voor het overige;

Begroot de gerechtskosten ais volgt :

- voor de partij de heer Wuyts :

€ 185,42 dagvaarding,

€ 218,64 rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg,

€ 3.000 rechtsplegingsvergoeding hoger beroep,

- voor de partij de heer De Prins :

€ 209,71 rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg,

€ 3.000 rechtsplegingsvergoeding hoger beroep,

- voor de partij de heer Schoonjans :

€ 209,71 rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg,

€ 3.000 rechtsplegingsvergoeding hoger beroep,

- voor de partij de *VZW* RWDM in vereffening :

€ 3.000 rechtsplegingsvergoeding hoger beroep,

Aldus gewezen door de 3de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

Mevr. G. BALIS: Voorzitter.
De Heren :
G. JACOBS : Raadsheer in sociale zaken
als werkgever,
J. DE DECKER Raadsheer in sociale zaken
als werknemer-bediende,
En bijgestaan door :
D. DE RAEDT : Griffier,

G. JACOBS,

J. DE DECKER,

D. DE RAEDT,

G. BALIS,

De heer J. DE DECKER die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen. Overeenkomstig art. 785 van het Ger. Wb. wordt het arrest ondertekend door mevrouw G. BALIS en de heer G. JACOBS, bijgestaan door de heer D. DE RAEDT.

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 3de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 7 april 2009 door Mevr. G. BALIS, Kamervoorzitter, bijgestaan door D. DE RAEDT, griffier,

D. DE RAEDT,

G. BALIS,